

forhold, som – hvis forholdet var pådømt ved en dansk domstol – kunne medføre frakendelse af dansk indfødsret.

Af straffelovens § 11 fremgår, at er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet.

Sager i medfør af straffelovens § 11 behandles i strafferetsplejens former, og således vil de almindelige straffeprocessuelle retssikkerhedsgarantier også være iagttaget i disse sager.

Den pågældende skal være dømt for forhold, som må ligestilles med overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 eller 13. Domfældelse for forbrydelser mod andre landes vitale interesser kan således ikke begrunde frakendelse af dansk indfødsret, medmindre forholdet samtidig er kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 eller 13.

Straffelovens § 11 stammer fra 1939 og sigtede oprindeligt navnlig på frakendelse af retten til at udøve bestemte hverv. I dag har bestemmelsen i praksis navnlig betydning med hensyn til frakendelse af føreret i anledning af spirituskørsel begået i udlandet.

Ordlyden af § 11 udelukker ikke, at den også kan finde anvendelse i sager om frakendelse af dansk indfødsret, men på baggrund af bestemmelsens hidtidige anvendelsesområde findes det mest rigtigt i lovforslaget at indsætte en udtrykkelig henvisning til bestemmelsen.

Straffelovens § 11 omfatter efter ordlyden den, der er straffet i en »fremmed stat«. Det lægges til grund, at bestemmelsen i dag må fortolkes således, at den også omfatter straf idømt ved internationale straffedomstole eller tribunaler.

4.2.8. Efter forslaget § 2 giver bestemmelsen mulighed for at frakende dansk indfødsret på grund af handlinger begået efter lovens ikrafttræden.

Det er ud fra principielle retssikkerhedsmæssige betragtninger i almindelighed forbundet med væsentlige betænkeligheder at tillægge regler, der virker betydende for borgerne, tilbagevirkende gyldighed. Borgerne bør til enhver tid kunne vide, hvilke regler der regulerer den enkeltes adfærd og mulige konsekvenser af overtrædelser af lovgivningen.

Det må i den forbindelse antages, at tilbagevirkende kraft af lovforslaget ikke ville være i overensstemmelse med forbudet mod at pålægge eller skærpe straf med tilbagevirkende kraft i artikel 7 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der kan i øvrigt henvises til det ovenfor under pkt. 3.2.3 anførte.

4.2.9. Mulighed for at frakende dansk indfødsret er betinget af dom for strafbart forhold, og muligheden for at frakende dansk indfødsret forældes samtidig med det eller de strafbare forhold, som frakendelse skal støttes på.

Udgangspunktet for beregningen af forældelsesfristen for et strafbart forhold er maksimumstraffen efter den overtrådte bestemmelse (strafferammen). Er strafferammen i en bestemmelse angivet således, at en normalstrafferamme under skærpente omstændigheder kan forhøjes uden konkret angivelse af, hvilke omstændigheder der skal anses for skærpente, er det den forhøjede strafferamme, der er afgørende for forældelsesfristen, uanset om der foreligger skærpente omstændigheder i den konkrete sag. Er den forhøjede strafferamme betinget af nærmere angivne skærpente omstændigheder, beregnes forældelsesfristen kun på baggrund af den forhøjede strafferamme, hvis sådanne skærpente omstændigheder foreligger.

Straffelovens kapitel 12 og 13 indeholder ingen bestemmelser med en maksimumstrafferamme på under 2 år. Forældelsesfristen er derfor mindst 5 år.

Overtrædelser af bestemmelser, der giver mulighed for livstidsstraf, forældes ikke.

4.2.10. Det foreslås med den nye bestemmelse i lovens § 8 C, at en person ikke skal kunne støtte ret på at have haft dansk indfødsret, når den pågældende er frakendt indfødsretten i medfør af den nye bestemmelse i § 8 B. Det gælder dog ikke, i det omfang retsforholdet vedrører tiden før frakendelsen.

Bestemmelsen svarer på dette punkt til den gældende bestemmelse i lovens § 8 A, stk. 2. Der kan henvises til det ovenfor under pkt. 2.2.1 anførte.

4.2.11. Frakendes en person sin danske indfødsret i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 B, vil den pågældende ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark.

De omstændigheder, der danner grundlag for frakendelse af dansk indfødsret, vil normalt indebære, at der samtidig er grundlag for, at domstolen kan træffe afgørelse om udvisning af den pågældende af Danmark.

Det bemærkes, at en persons flygtningestatus ophører ved erhvervelse af dansk indfødsret. En udlænding kan derfor kun generhverve sin flygtningestatus, hvis udlændingelovens betingelser herfor er til stede efter frakendelse af dansk indfødsret. Det forhold, at en person er dømt for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 vil normalt indebære, at den pågældende ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark. Hvis den pågældende ikke kan udsendes på grund af risiko for forfølgelse i hjem-